

בתי המשפט

א 042003/05		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
תאריך: 23/04/2009		כב' השופטת אביגיל כהן	בפני:

בעניין:

אלי זוהר

התובע

ע"י ב"כ עו"ד ד"ר שמואל סעדיה

נגד

1. יוסף בן דוד

ע"י ב"כ עוד טלי בן סימון

2. גל סגל

ע"י ב"כ עו"ד אימיק לוי

3. עיריית יהוד – מונסון

הנתבעים

ע"י ב"כ עו"ד ערן מוזס

ספרות:

[א' שנהר, דיני לשון הרע \(תשנ"ז\)](#)**פסק דין****רקע:**

1. התובע הגיש תביעה על סך 200,000 ₪ נגד הנתבעים.
2. מהות התביעה הוגדרה: כספית, נזיקית (לשון הרע נגישה רשלנות).
3. הנתבע 1 (להלן: "בן דוד") הוא ראש עיריית יהוד, נווה מונסון. הנתבע 2 היה דובר עיריית יהוד - מונסון בתקופה הרלוונטית. הנתבעת 3 היא עיריית יהוד נווה מונסון. (להלן: "העירייה").
4. התובע שירת במשך שנים במשטרת ישראל ובהתאם לתביעה (סעיף 22) היה קצין במשטרת ישראל, ובטרם פרש מהמשטרה היה ראש מחלק ביחידת מפלג הונאה תל אביב.

5. ביסוד התובענה מצויה תלונה שהוגשה למפקח"ל המשטרה דאז, משה קראדי, על ידי "עיריית יהוד".

התלונה עוסקת בעניינים שונים שמגישי התלונה סברו, כי הם מהווים עבירות פליליות שנעשו על ידי ראשי ערים קודמים וגורמים המקורבים להם.

בעמוד הראשון בתלונה נכתב בין היתר:

"...היות ואחד הגורמים שנגדו מוגשת התלונה הינו אלי זוהר שהיה ראש מחלק הונאה במרחב ירקון, סגנה של ניצב מירי גולן מפקדת יח"ה, וראש מחלק התנועה מוגשת תלונה זו לשולחנך. עיריית יהוד לא נכנעה (ולא תכנע) לסחיטות ופעלה בנחישות למיגור השחיתויות והבזבוזים (כפי שיפורטו בין היתר להלן). משום כך פעל על פי החשד אלי זוהר במטרת ישראל ובמחלק ההונאה כנגד עיריית יהוד וכנגד ראשיה תוך שיתוף פעולה ככל הנראה עם ראשי העיר הקודמים המואשמים בשחיתות זו".

בתלונה מפורטים עניינים שונים אשר ברובם אינם נוגעים לתובע.

בעמ' 10 לתלונה נפתח ראש פרק שכותרתו: "אלי זוהר – ראש מחלק הונאה במרחב ירקון" ונכתב בו בסעיף 59:

"אלי זוהר, שימש בתקופת כהונתה של עיריית יהוד הקודמת כראש מחלק ההונאה במרחב ירקון סגנה של ניצב מירי גולן וכן שימש גם כראש מחלק תנועה, הנו אביה של גלית דוד, בעלת חב' נוייה שהזכרה לעיל.

בסעיף 60 נכתב:

"בתקופת כהונתו תלונות שהוגשו נעלמו ולא טופלו. כך היה למשל עם התלונה בעניין חב' חוסן (ראה לעיל). כמו כן ידוע על מקרה שבו מר עוזי מאיר ביצע עבירת תנועה, נעצר ונתגלה כי אין לו רשיון נהיגה במשך כ-5 שנים. רשיונו נשלל ואולם תוך שבוע הושב לו רשיון הנהיגה. מצ"ב כתבה שהתפרסמה בעיתונות אודות המקרה המסומנת כנספח "יז".

בסעיף 61 נכתב:

"אלי זוהר צבר בשנים האחרונות נכסים רבים בין היתר בפתח תקווה וביהוד ולאחרונה אף בנה וילה בגני תקווה, המעידים על עשיית הון בקצב מוגבר".

בסעיף 62 נכתב:

"החשד: אלי זוהר, שהיה מקורב מאוד לעוזי מאיר ולשלמה בקשי דאג לטיוח תלונות שהוגשו כנגד העירייה ובכיריה כנגד העבודות והתשלומים שקיבלה בתו על ידי ראשי העיר או המלצתם וכן עבודות במחירים מופקעים".

כמו כן בתלונה נכתבו פרטים באשר להעסקת חברת נויה אשר שימשה כקבלן גינון ואספקת כח אדם של העירייה, והמתלוננים טענו, כי העסקתה היתה בשל הקשרים עם ראש העירייה דאז, עוזי מאיר.

6. הפער בין הנטען בכתב התביעה לבין הנטען בסיכומים מטעם התובע משמעותי ביותר. התובע ניסה להרחיב ו/או לשנות חזית באופן בוטה וזאת למרות שהנתבעים התנגדו לכל אורך הדרך להרחבת חזית ו/או לשינוי חזית ולא התרתי שינוי חזית. בכתב התביעה מציין התובע במפורש כי ביסוד תובענה זו הפצתה של תלונה שקרית לטעמו, המתייחסת בין השאר גם אליו, ואשר הוגשה למשטרת ישראל. (ראה סעיף 3 לכתב התביעה).

בכתב התביעה (סעיף 7) נכתב במפורש, כי זכותו של כל אדם לפנות בתלונה למשטרת ישראל כראות עיניו ועל כך חלה בתנאים הקבועים בחוק, ההגנה של [חוק איסור לשון הרע](#). (אם כי יכולה לחול עוולת נגישה נזיקית בגין תלונות שקריות בעליל ולחלופין עוולת רשלנות ו/או הפרת חובה חקוקה), אך במקרה דנן, טוען התובע, כי פרסום לשון הרע נגדו היה בישיבת מועצת העיר שהתקיימה "במחצית שנת 2005" וכן טען בסעיפים 9 ו-10 לכתב התביעה:

9. אך, לא כך הוא מצב הדברים בענייננו – הדברים שונים בתכלית השינוי כי ברור כי לא ניתן להסתתר מאחורי הגנה כלשהיא הקבועה בחוק שעה שתלונת כזב כה שקרית כלפי איש ישר דרך ונקי כפיים מופצת בין עיתונאים, בין חברי מועצה, בגין גורמים בעיריית יהוד – ועל כך יש ליתן את הדין וקול צריך לצאת מלפני בית משפט נכבד זה כי שמו של אדם אינו הפקר ולא ניתן להסתתר מאחורי תלונה המופצת בשער רבים.

10. הנה כי כן, מרגע בה הופצה התלונה השקרית קבל עם ועדה – הרי מרגע זה חלה עוולת לשון הרע אשר מתווספת לעוולת הנגישה ו/או הרשלנות בעצם נקיטת התלונה השקרית. לכן גם אם תמצוי לומר כי עצם הגשת תלונה אין חל עליה [חוק איסור לשון הרע](#) הרי הפצת התלונה השקרית תוך חלוקתה לאנשי ציבור ראשי עיר לשעבר ועיתונאים תוך חזרה על עיקריה בישיבת המועצה ובנוכחות עיתונאים, חברי מועצה, ראשי ערים לשעבר, והפצתה – היא וודאי וודאי לשון הרע שעה שאין שחר לאמור בתלונה השקרית ביודעין".

בסעיף 117 לכתב התביעה תחת הכותרת:

"סוף דבר" טען התובע, כי הוא נקלע למחול שדים בשל התנהגות הנתבעים ו/או מי מהם שפעלו כלפיו במכוון תוך הוצאת לשון הרע על ידי הפצת תלונה שקרית קבל עם ועדה "בקרוב עיתונאים, חברי מועצה, ראשי ערים לשעבר, גורמים בעירייה..."

כלומר – בכתב התביעה מדובר על תלונה שהוגשה למשטרה, והתובע טוען, כי בנסיבות העובדתיות הספציפיות לא חלה ההגנה ב**חוק איסור לשון הרע**.

7. תצהיר העדות הראשית של התובע תואם לאמור בכתב התביעה. (ראה למשל סעיף 2, 4, 6 לתצהיר).

8. לראשונה בסיכומיו, מעלה ב"כ התובע טענה חדשה אשר לא בא זכרה בכתבי הטענות והיא: "שאין מדובר בתלונה כיוון שהיא לא הוגשה כדין למשטרת ישראל ועל כן אותה "תלונה" נשוא התביעה שהיא למעשה מכתב למפכ"ל שאינו חתום יכונה בסיכומים בשם "התלונה" למרות שאין מדובר בתלונה כמשמעותה בהגנות של **חוק איסור לשון הרע**".

ב"כ התובע טוען, כי מדובר ב"תלונה מופרכת" ולמרות חלוף השנים ממועד הגשתה לא הוגש כתב אישום ו"לא הוגשה תלונה, לא נפתחה חקירה, התובע אפילו לא זומן לחקירה" (מתוך סעיף 11 לסיכומים) ולמעשה, לא היתה תלונה מעולם (ראה למשל סעיף 12 ו' לסיכומים).

יצוין, כי שינוי חזית שכזה הוא בוטה במיוחד. לכל אורך ניהול המשפט היה ברור כי הטענה היא שהוגשה תלונה למשטרה, והתובע טוען כי בנסיבות אשר תוארו בכתב התביעה לא קיימת ההגנה מכוח סעיף 18 (5) **לחוק איסור לשון הרע**, תשכ"ה – 1965 אך לא נטען כי אין מדובר ב"תלונה" שהוגשה למשטרה.

העתק התלונה שהגיע לידי התובע הוא העתק לא חתום אך אין בעובדה זו על מנת להוביל למסקנה שהעתק אשר נמסר למשטרה לא היה חתום.

על כל פנים, התלונה התקבלה במשטרה וקיבלה מספר כפי שניתן לראות מהאישור בדבר הגשת התלונה.

כתבי הטענות, אשר הם אלו אשר מגדירים את החזית במסגרתה מנוהלת התובענה, נטען במפורש, כי מדובר בהגשת תלונה במשטרה והתובע בתביעתו מבקש לשכנע את בית המשפט, כי בנסיבות המסוימות הרלוונטיות לאותה תלונה, אין הגנה על פי **חוק איסור לשון הרע** וכן קיימת עולת נגישה ו/או רשלנות / הפרת חובה חקוקה.

ב"כ התובע בסעיף 85 לכתב התביעה, תחת הכותרת: "המסגרת המשפטית", הגדיר את המסגרת המשפטית של תביעה זו כדלקמן:

"התובע טוען כי לאור כך שהתלונה פורסמה והחומרים שבה נדונה גם בפורומים אחרים על ידי הנתבעים ולרבות בישיבות מועצה והופצו בקרב גורמים רבים במועצה בעירייה ומחוצה לה בארץ ובגוש דן – הרי כי הדברים שעולים כדי לשון הרע לא חוסים בצילן של איזה מן ההגנות המנויות בחוק איסור לשון הרע".

כלומר, ב"כ התובע עצמו בכתב התביעה מתייחס לתלונה כתלונה ומציין כי הפצתה היא זו אשר מובילה לכך שהדברים לא ייחסו תחת צילן של ההגנות הקבועות בחוק איסור לשון הרע.

יצוין, כי בכתב התשובה אשר הגיש ב"כ התובע לגבי כתב ההגנה אשר הוגש על ידי הנתבע 2, מבהיר ב"כ התובע במפורש, כי בגין עצם הגשת התלונה, לא מוגשת תביעה על פי חוק איסור לשון הרע אלא רק לגבי פרסום התלונה בישיבת המועצה, לעיתונאים ועוד אנשים וגורמים נוספים, מתייחסת התביעה מכוח חוק איסור לשון הרע (ראה סעיפים 29 ו-30 לכתב התשובה).

9. כיוון שחזית המחלוקת היתה ברורה לחלוטין, והיה ברור כי לא בית משפט זה יקבע, אם יש ממש באמור בתלונה, אם לאו, (יודגש, כי התלונה מתייחסת לגורמים נוספים אשר אינם בעלי דין בתובענה דן ולא היתה כל אפשרות מעשית ומשפטית להכריע בנוגע אליה) אלא תפקידה של משטרת ישראל לטפל בתלונות שמוגשות אליה, לא מצאו ב"כ הנתבעים, ובצדק, לנכון להרחיב בחקירותיהם הנגדיות בנוגע לתוכן התלונה אשר הוגשה למשטרה.

ב"כ התובעים בסיכומיו מלין על כך, וטוען:

"הנתבעים לא הביאו, למעשה, ראיות לתמוך באמור בתלונת הכזב ולא נוהל מעין "משפט פלילי" שאמור לתמוך באיזו טענת "אמת דברתי" וחזית המחלוקת הייתה שונה לחלוטין והתמקדה בסוגיית ההפצה לעיתונאים, חברי המועצה, ואחרים". (מתוך סעיף 12 א' לסיכומים).

כמו כן טען, כי הנתבע לא טרח לגלות את שמות האנשים שכביכול מסרו לו את האינפורמציה אשר הובילה להגשת אותה תלונה וכי אותם אנשים לא העידו בהליך זה ולא נתנו הודעות במשטרת ישראל – דבר המאין כל תחולה להגנה של תום לב. (מתוך סעיף 12 ד' לסיכומים).
וכן טען, כי הנתבעים לא הביאו תצהירים אשר יתעמתו עם תוכנה הכוזב של אותה תלונה ולא הביאו שום נדבך עובדתי כלשהו על מנת לתמוך בתלונה הכוזבת והחמורה.

ב"כ התובע בסיכומיו ביקש שבית המשפט ייקבע פוזיטיבית בפסק הדין "כי האמור "בכתב ההכפשות" אשר הנתבעים מנסים לכנות אותו כ"תלונה" – נספח א' לתביעה הינו כוזב ושקרי, וכי לא דבק רבב במעשה התובע". (מתוך סעיף 450 לסיכומים).
אלא, שעסקינן על פי כתבי הטענות בתביעה שיש צורך לבדוק בה, אם התלונה אכן הופצה באופן אשר שולל את הגנת תום הלב על פי סעיף 15 (8) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965, שכן עצם הגשת תלונה לרשות המוסמכת, מהווה הגנת תום לב ורק "פרסום אחר" של התלונה אינו זוכה להגנת סעיף 15 (8) לחוק איסור לשון הרע.
לפיכך, ממילא לא היו צריכים הנתבעים להתעמת עם תוכן התלונה וטוב עשו כאשר התמקדו בחקירות הנגדיות בחזית המחלוקת אשר הוגדרה בכתבי הטענות.

10. תמצית טענות הנתבעים 1 ו-3:

(א) הנתבעים אישרו כי אכן הוגשה תלונה במשטרה על ידי עיריית יהוד למפקח"ל המשטרה דאז וזאת ביום 30/12/04.

בכתב התלונה פורטו חשדות שונים, ובין היתר חשדות גם נגד התובע - אלי זוהר. משטרת ישראל היא זו אשר צריכה לבדוק את אותם חשדות ובדיקת התלונה טרם הסתיימה.

(ב) הנתבעים טענו, כי במהלך ישיבת מועצת העיר, התלונה לא הוצגה ולא חולקה ולא ניתנה כל הוראה לחלק את התלונה לעיתונאים ולנוכחים בישיבת המועצה.

בישיבת המועצה הובהר, כי בגין ההתנהלות הלא תקינה בשנים הקודמות, הוגשה תלונה למשטרה והוצג מסמך ולפיו התלונה התקבלה והועברה לטיפול של יחא"ה. שמו של התובע לא הוזכר כלל.

(ג) הנתבעים טענו, כי הם לא הפיצו את התלונה לעיתונאי קלמן ליבסקינד ולמערכת התוכנית "בולדוג".

(ד) הנתבעים טענו להגנת תום לב על פי סעיף 15 (8) ו-15 (11) לחוק איסור לשון הרע תשכ"ה – 1965.

- (ה) הנתבעים טענו, כי אין כל מקום להעלות טענות לגבי קיומה של עוולת נגישה.
- (ו) הנתבעים טענו, כי לא מתקיימת עוולה של הפרת חובה חקוקה.
- (ז) הנתבעים טענו לחלופין לטענת "אמת דיברתי" על פי סעיף 14 [לחוק איסור לשון הרע](#).
11. **תמצית טענות הנתבע 2 (עפ"י כתב ההגנה):**
- (א) הנתבע 2 טען להעדר יריבות והעדר כל עילה נגדו.
- (ב) הנתבע 2 היה דובר עיריית יהוד, מונסון ותפקידו היה לייצג את מדיניות הרשות המקומית ואת זו אשר עומד בראשה כלפי התושבים. הטענות בכתב התביעה מופנות רובן ככולן כנגד הנתבע 1 שהוא ראש העיר, והנתבע 2 לא עשה כל מעשה שיש בו כדי לגבש עילת לשון הרע נגדו.
- (ג) הנתבע 2 ציין, כי הוא לא הפיץ את התלונה אשר נמסרה למשטרה, לא בקרב גורמים בעירייה ולא בין עיתונאים. הוא הגיש כשלוח של הנתבעים 1 ו-3 את התלונה במשטרת ישראל, ובאותה ישיבת מועצת העיר "שהתקיימה במחצית שנת 2005", לא הכין ו/או לא חילק עותקים מהתלונה לנוכחים.
- (ד) הנתבע 2 טען לחלופין להגנת תום הלב בהתאם לסעיף 15 [לחוק איסור לשון הרע](#).
12. **לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים ולאחר שעיינתי בחומר המצוי בתיק ובסיכומיהם, הגעתי למסקנה ולפיה דין התביעה להידחות מהנימוקים כדלקמן:**
13. **הגנת תום הלב באשר להגשת תלונה לרשויות אכיפת החוק:**
- (א) סעיף 15 (8) קובע הגנת תום לב כאשר:
- "פרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה; ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה".

סעיף 16 (א) לחוק קובע:

" הוכיח הנאשם או הנתבע שעשה את הפרסום באחת הנסיבות האמורות בסעיף 15 ושהפרסום לא חרג מתחום הסביר באותן נסיבות, חזקה עליו שעשה את הפרסום בתום לב".

(ב) כאשר אדם או גוף משפטי אחר מגיש תלונה למשטרה, הוא לא צריך לערוך חקירה ממצה משלו על מנת לבדוק, אם יש בידיו נתונים מספיקים אשר מביטחים כי התלונה תסתיים בהגשת כתב אישום.

מגיש התלונה מגיש אותה על סמך חשד מסוים. הוא מדווח על אותו חשד לרשות המוסמכת ובמקרה דנן למשטרת ישראל, ומשטרת ישראל צריכה לערוך חקירה אשר תוביל לאחת משתי תוצאות: או שהתלונה תיסגר מטעמים שונים (חוסר עניין לציבור, היעדר אשמה, היעדר ראיות מספיקות ועוד) או שהתלונה מועברת לגורמים המוסמכים לצורך הגשת כתב אישום.

(ג) התלונה נשוא תביעה זו הוגשה בחודש פברואר 2002. כל העדים בחקירותיהם הנגדיות אישרו, כי הם כלל לא זומנו לחקירה במשטרה בגין אותה תלונה.

נתון זה לא מאיין את התלונה והופך אותה לתלונה שלא היתה ולא נבראה רק כיוון שלא זכתה לטיפול כלשהו במשטרה, ויש להצטער על כך שבחלוף כשבע שנים נשאר תלונה בסטטוס של תלונה פתוחה, מבלי שהמתלונן ו/או הנילונים השונים זומנו כלל לחקירה. לא הוצג בפני כל אישור על כך שהתלונה נסגרה ואף לא נטען בפני שהתלונה נסגרה, ועל כן, המסקנה העובדתית היחידה שניתן להגיע אליה בעניין זה היא, שהתלונה עדיין פתוחה וקיימת במשטרת ישראל.

(ד) משהוגשה תלונה למשטרה, יש לבדוק - אם התובע הוכיח, שביום הגשתה, הוגשה התלונה בחוסר תום לב.

ההגנה אשר נקבעה בסעיף 15 (8) לחוק מקורה באינטרס הציבורי החשוב לכך, שרשויות מוסמכות, דוגמת משטרת ישראל, יוכלו לקבל מידע בנושאים שעליהן הן מופקדות ומבלי שהמתלונן יהיה חשוף לתביעה על פי חוק איסור לשון הרע, בשל כך שבסופו של דבר יתברר, כי המידע שמסר נמצא כבלתי מבוסס.

לעניין זה ראה גם: [בג"ץ 64/61 סלים חליף נ' משטרת ישראל פ"ד מז](#) (5) 653, 658 וכן [ע"א 357/76 רסקין נ' המשביר לצרכן אגודה שיתופית בע"מ ואח' פ"ד לג](#) (2) 222, 224 וכן ספרו של א. [שנהר דיני לשון הרע](#), פרק 20 בעמ' 303.

יפה לעניין זה גם [ע"א 788/79 ריימר נ' עזבון ריימר פ"ד לו](#) (2) 141, 146, 149 – 150 שם נאמר:

"מה הדין, אם המתלונן מאמין באמיתות דברי תלונתו, אך עצם הגשת התלונה נעשה מתוך רצון לפגוע? במקרה זה מונע המתלונן על-ידי מוטיב מרושע, אך לפי מיטב אמונתו דברי התלונה עצמם אמיתיים הם. התעמוד למתלונן ההגנה הקבועה בסעיף 15 (8) לחוק? נראה לי, כי התשובה היא בחיוב, והיא מתבקשת ממטרת ההגנה עצמה, הבאה להגן על בני ציבור המדווחים על עבירות שנעברו. לעתים קרובות למדי לא נעשה הדיווח מתוך מטרה נעלה של הגשמת שלטון החוק אלא מתוך מטרה של פגיעה. אך לממונים על חקירות פשעים ועבירות יש עניין בקבלת מידע אמיתי, גם אם המניע למסירתו הוא פסול, ויש על-כן לציבור עניין, כי מי שמוסר מידע, שהוא מאמין בנכונותו, ייהנה מהגנת החוק, שאם לא כן עשויים בני הציבור להסס במסית מידע, שמא יוכח, כי פעלו כפי שפעלו מתוך מניע אישי ולא מתוך מניע ציבורי כן....". (מתוך עמ' 149 סעיף 3 לפסה"ד).

וכן [ע"א 310/74 שטרית נ' מזרחי פ"ד ל](#) (1) 391.

(ה) הנתבע 1 – מר בן דוד נבחר לכהן כראש עיריית יהוד לאחר שכיהנו בתפקיד שני ראשי עיר אשר העידו מטעמו של התובע, מר בקשי שלמה ומר עוזי מאיר. מר בן דוד טען, כי לאחר שהוא נבחר לתפקידו, התבררה תמונה בעייתית בלשון המעטה לגבי התנהלות העירייה בתקופה שקדמה לכהונתו. לאחר שהחל לכהן בתפקידו הוא החל בתוכנית קיצוצים והבראה אגרסיבית אשר נועדה להוציא את העירייה מהבוץ הכלכלי העמוק אליו שקעה, מדיניות זו הובילה למאבק בהוצאות מיותרות ולפיטורי עובדים. מר בן דוד העיד כי ברגע שהיתה החלטה לחקור את התנהלות העירייה ב-10 השנים שקדמו לכהונתו, נעשתה פניה למנהל המחוז של משרד הפנים, הוקצב תקציב לצורך זה.

מונה משרד רו"ח חוקר. (עמ' 72 לפרוטוקול). נבדקו נתונים ובסופו של דבר גם הוכנה התלונה על ידי אנשים בלשכתו וכן אנשי מקצוע, כך שאין מדובר בתלונה אישית

שהגיש מר בן דוד אלא תלונה שהוגשה על ידי העירייה והמשטרה נדרשה לבדוק את החשדות.

קיים אינטרס ציבורי ברור לאפשר לעירייה אשר חושדת כי דבר מה תקין לא נעשה על ידי גורמים אלו או אחרים, להגיש תלונה למשטרה ולבקש את חקירת החשדות.

(ו) לאחר ששמעתי במשך שעות וימים ארוכים את ההוכחות בתיק (הפרוטוקול משטרע על 241 עמ'), לא מצאתי לנכון להגיע למסקנה עובדתית ולפיה במקרה דנן, התלונה הוגשה בנסיבות אשר שוללות את הגנת תום הלב על פי סעיף 15 [לחוק איסור לשון הרע](#).

הגורמים הרלוונטיים בעירייה הגיעו למסקנה ולפיה קיים חשד מסוים. הוגשה תלונה והיא היתה צריכה להתברר. לפיכך, עצם הגשת התלונה, אינה יכולה להוביל לקבלת התביעה.

על כן, נותר לבדוק, אם התלונה אכן הופצה בנסיבות אשר שוללות את הגנת תום הלב.

14. התובע טען, כי התלונה הופצה:

1. בישיבת מועצת העיר.

2. בין חברי הקואליציה וחברי המועצה בעיר תל אביב ובעיר פתח תקווה לרבות ובעיקר אל אנשי תקשורת ועיתונאים (סעיפים 39 ו-85 לכתב התביעה).

3. לעיתונאי קלמן ליבסקינד ולתחקירני התוכנית "בולדוג".

בסיכומי ב"כ התובעים הועלתה טענה ולפיה היתה גם "הפצה פסיבית" של התלונה בכך שהארגז עם התלונות היה נגיש לכל, וכך גרמו הנתבעים להפצת התלונה.

טענה זו היא בגדר הרחבת חזית (כפי שצוין בהרחבה על ידי ב"כ הנתבעת 3 בסיכומיו) ולפיכך אין מקום לדון בה כלל.

15. **האם התלונה הופצה בישיבת מועצת העיר:**

(א) יש לזכור, כי התביעה מוגשת על ידי התובע, כשהוא רק אחד מהגורמים שנגדם הוגשה התלונה. הוא אינו הנילון העיקרי באותה תלונה, ועיקר התלונה מתייחס להתנהלות ראשי העיר שקדמו למר בן דוד.

לפיכך, גם אם יוכיח שקטעים מסוימים מהתלונה הוקראו בישיבת מועצת העיר אשר נרחיב עליה את הדיבור, יהיה בכך כדי לשלול את הגנת תום הלב באשר לתביעה דנן רק אם יוכח שאותם קטעים שהוקראו התייחסו לתובע. כך למשל, אם באותה ישיבה הוקראו קטעים שהתייחסו למר עוזי מאיר, הרי אין בכך כדי להקים עילת תביעה לתובע מר אלי זוהר, אלא אם כן מוכח שהעתק מהתלונה עצמה חולק באותה ישיבת מועצת העירייה. על כן יש לנתח את העדויות בתיק ולבדוק, אם התובע עמד בנטל המוטל עליו להוכיח שהתלונה חולקה בישיבת מועצת העיר ולמצער, שהקטעים המתייחסים אליו בתלונה הוקראו בישיבת מועצת העיר.

(ב) התובע לא נכח באותה ישיבת מועצה אך מר עוזי מאיר, חבר אופוזיציה כיום וראש עיריית יהוד לשעבר, נכח באותה ישיבה וטען בפני התובע, כי הוא שמע באותה ישיבה את מר בן דוד נותן הוראה מפורשת לדובר שלו – הנתבע 2, להכין עותקים מכתב התלונה ולחלק את התלונה לעיתונאים ולכל מי שנכח בישיבת המועצה.

כמו כן טען מר עוזי מאיר בפני התובע, כי ראש העיר אמר כי התלונה הוגשה ומצויה על שולחנו של המפכ"ל וציין, כי "כולם ישבו בבית הסוהר".

(ג) במקרה דנן, התובע, ובצדק, לא טען בכתב התביעה, כי עצם הגשת תלונה על ידי הנתבעים או מי מקימה לו עילה לתביעה על פי חוק איסור לשון הרע, שכן לשונו המפורשת של סעיף 15 (8) לחוק איסור לשון הרע קובעת, כי הגשת תלונה נהנית מהגנת תום הלב אשר מקנה החוק אלא עילת התביעה היא בגין אירוע שהיה בישיבת מועצת העיר בתאריך כלשהו במחצית שנת 2005, שהתובע לא נכח בה, והתובע טוען, כי שם פרסמו הנתבעים לשון הרע לגביו.

(ד) **האם הוכיח התובע בנסיבות המקרה דנן כי בישיבת מועצת העיר יהוד פורסם לשון הרע לגביו?**

ניתוח העדויות מוביל למסקנה הברורה ולפיה, התובע לא עמד בנטל המוטל עליו.

(1) התובע עצמו אשר הגיש תצהיר בן 100 סעיפים בתוספת קבוצת מסמכים נכבדת כנספחים לתצהירו, לא יכל להעיד מידיעה אישית, האם הנתבעים פרסמו לשון הרע לגביו כפי שהוא טוען.

כאשר נשאל בחקירתו הנגדית, מתי היתה ישיבת מועצת העיר שבמהלכה לטענתו, חולק העתק התלונה לנוכחים, הוא השיב: "אני לא הייתי שם". (עמ' 38 שורה 28 לפרוטוקול).

ואישר, כי "ובאו וספרו לי על כל הסיפור" (עמ' 39 שורות 6 – 7 לפרוטוקול). למעשה, אין לו כל ידע אישי בנושא. הוא נשאל ביחס לסעיף 39 לכתב התביעה, לאלו גורמים בעיריית יהוד הופצה התלונה והשיב: "אני לא התמקדתי באנשים הספציפיים. אני לא יודע שמות". (עמ' 42 שורה 12 לפרוטוקול).

כמו כן לא ידע לציין שמות של אנשים בתל אביב ובפתח תקווה שהתלונה הופצה להם למרות הגרסה שעלתה בסעיף 39 לכתב התביעה.

הוא אישר, שהוא לא ראה במו עיניו את הנתבע 1 והנתבע 2 מחלקים את התלונה לאיש. הוא לא פנה טרם הגשת התביעה לאנשים אחרים שנכחו באותה ישיבת מועצה. (עמ' 43 שורות 7 – 8 לפרוטוקול) כך שלעדויותו לא ניתן ליתן משקל ראייתי כלשהו.

(2) כפי שגם עולה מכתב התביעה עצמו, כל התביעה מושתתת על תצהירו ועדותו של מר עוזי מאיר אשר היה ראש עיריית יהוד – מונסון בין השנים 1999 – 2003 (לפני שהנתבע 1 נבחר לכהן כראש עיר).

מערכת היחסים בין מר עוזי מאיר ובין מר בן דוד עכורה ביותר. מר עוזי מאיר הגיש תביעה נפרדת נגד מר בן דוד, והעדים מטעם שני הצדדים אישרו כי ישיבות מועצת העיר היו מלוות בצעקות וקללות כדבר שבשיגרה. מר עוזי מאיר מוזכר אף הוא בתלונה שהוגשה על ידי עיריית יהוד למפכ"ל קראדי. בתצהיר העדות הראשית שלו התייחס מר עוזי מאיר לעובדות שנטענו בתלונה לגבי מר אלי זוהר וטען, כי הן אינן נכונות וציין בסעיף 10:

"אני מבקש לציין כי בישיבת מועצה שהתקיימה במחצית שנת 2005 בה נכחתי מתוקף תפקידי, כאמור, כחבר מועצה הציג ראש העיר המכהן מר יוסף בן דוד תלונה, לדבריו, נגד מר אלי זהר".

ובסעיף 11 ציין:

"שמעתי את ראש העיר מר יוסף בן דוד נותן הוראה מפורשת לדובר שלו בשם סגל להכין עותקים מכתב התלונה ולחלק את התלונה לעיתונאים ולכולם אשר נכחו בישיבת המועצה ואף ציין ראש העיר כי התלונה הוגשה ומצוייה על שולחנו של המפכ"ל וכי ציין כי כולם ישבו בבית סוהר – כך ציין ראש העיר".

כאשר נשאל מר מאיר לגבי אותה ישיבת מועצה שבמסגרת נטען, כי היה האירוע נשוא התביעה, הוא נשאל, מה עשה מר גל כאשר ראש העיר ביקש ממנו ללכת לצלם את התלונה, הוא השיב, כי גל סגל הלך "והביא מספר ניירות וסטים והחל לחלק" (עמ' 15 שורה 19 לפרוטוקול).

הוא עצמו לקח סט של 7, 8 דפים והיתה "עוד חוברת אחת של 400 עמודים" אך הוא לקח רק את הסט של השמונה עמודים.

(3) מר עוזי מאיר בעדותו אישר, כי עותק שלם של התלונה לא חולק בישיבת המועצה (עמ' 20 שורה 7 עמ' 21 שורה 4 לפרוטוקול).

מר עוזי מאיר אישר, כי באותה ישיבת מועצה נכחו חברי מועצה, תושבים, ועיתונאים. נכחו בין היתר גם חבר המועצה ישראל בורג, דוד ריעני, ורדי בושרי, מר גרינמן. כאשר נשאל באשר לעובדה שאותם חברי מועצה הגישו תצהיר מטעמם של הנתבעים ובו צוין כי התלונה לא חולקה בישיבת מועצה ולא הוקראה, הוא השיב, כי הם מקבלים מראש העיר שכר כסגני ראש העיר. (עמ' 16 שורה 16 לפרוטוקול).

לאחר מכן אישר, כי רק גרינמן ובושרי מקבלים שכר והיתר לא מקבלים שכר. כאשר נשאל, מדוע העיתונאית רחל יונה העידה אף היא, כי למרות שנכחה בישיבת המועצה, היא לא קיבלה את התלונה באותה ישיבה וגם לא קיבלה אותה בכלל, הוא השיב, כי היא פוחדת (עמ' 16 שורה 28 לפרוטוקול).

(4) התובע צירף הקלטה של ישיבת המועצה אשר הוקלטה על ידי עוזי מאיר ותומללה על ידו. (עמ' 17 לפרוטוקול).

מר עוזי מאיר אישר, כי הקלטת שצורפה ע"י התובע הוקלטה על ידו והוא אף ערך את התמלול. (עמ' 17 שורות 10 – 15 לפרוטוקול).

כאשר נשאל: היכן מופיעה בקלטת ובתמלול העובדה שראש העיר מבקש ממר סגל להביא את התלונה והתלונה מחולקת, הוא לא יכל להשיב לגופו של עניין, מדוע אין לכך זכר והבהיר, כי העותק המצוי בבימ"ש הוא לא העותק שהוא מבקש להתייחס אליו.

מר עוזי מאיר ציין בעדותו, כי הוא הוסיף בכתב יד על גבי התמלול שהגיע מחברת פרוטוקול את המילים "תביא את הדו"ח של המשטרה" (עמ' 16 שורות 9 – 11 לפרוטוקול) והוא אישר, כי הוא תיקן את התמלול.

- (5) התובע ובא כוחו הלינו רבות בדבר העובדה ששיבת מועצת העיר, במסגרתה עלה נושא התלונה, לא הוקלטה ע"י העירייה ולצורך כך הרחיבו בטענות כלפי ראש העיר, ואף ביקשו ליצור מצג ולפיו, בעיריית יהוד "נעלמים" פרוטוקולים ו/או מבוצעות האזנות סתר ו/או מטילים מורא על עובדים וכיוצ"ב.
- מדובר בטענות כיבדות משקל בעלות גוון פלילי מובהק, ואם אכן כך הדבר – אזי יש לבצע בדיקה מתאימה בפני הגוף המוסמך לבחון חשדות מסוג זה, אך בהליך שבפני מלבד רמזים ו"שברי חשדות" לא הובאו הוכחות באופן שיכול להוביל למסקנה עובדתית ולפיה הקלטת שיבת המועצה "נעלמה" בנסיבות פליליות.
- (6) אין כל צורך להידרש לטענות אלו בתביעה דנן, וגם אם היה מוכח בפני כי מעשים לא כשרים הובילו לאי הקלטת שיבת ה- 25/5 ע"י העירייה ו/או לאי שמירת קלטת השיבה, אזי אין בכך כדי להוביל לשינוי ראייתי בתיק זה.
- לצורך הכרעה במשפט זה, אני נעזרת בתמליל השיבה, כפי שנמסר מעוזי מאיר עצמו, שהוא העד מטעם התובע והתובע ניזון מגרסתו.
- כלומר – עוזי מאיר הקליט את השיבה ודאג לתמלול והוא העד המרכזי מטעם התובע וזה שטוען כי התלונה חולקה באותה שיבה.
- בתמליל שלו אין זכר לעובדה שגל סגל חילק את התלונה באותה שיבה.
- כמו כן, מהתמליל שלו עולה, כי השם "אלי זוהר" כלל לא הועלה באותה שיבה.
- (7) אין חולק על כך, שהפרוטוקול הפורמלי של שיבת המועצה לא משקף את כל הנאמר בישיבת המועצה, לרבות, קללות, גידופים ונאצות, אשר מוחלפים בישיבות מועצת העיר
- כדבר שבשגרה, כעולה מעדויות העדים השונים וכעולה מתמליל ההקלטה של ישיבת המועצה מיום 22/5/05 (ת/1).
- גם התמליל שצרף מר עוזי מאיר, אשר תומלל ע"י חברת "פרוטוקולי" שירותי משרד בע"מ, לא משקף לגרסתו של עוזי מאיר את כל שנאמר, שכן הוא מצא לנכון להוסיף הערות בכתב יד על גבי התמליל.
- אין גם חולק על כך, שההקלטה עצמה לא מגלה, כי ראש העיר ביקש מגל סגל להביא תלונה וכי תוכן התלונה הוקרא וכי שמו של אלי זוהר – התובע הועלה בכלל בישיבת המועצה.
- נטל ההוכחה בעניין זה מוטל על התובע. הוא זה שהיה צריך להוכיח, כי התלונה הובאה לישיבת מועצת העיר ותוכנה או חלקו, ככל שמתייחס לתובע הוקרא באותה שיבה.
- התובע לחלוטין לא עמד בנטל זה.

(8) קיימת מחלוקת עובדתית בין הנתבעים לבין עצמם.
ראש העיר, מר בן דוד טוען, כי ביקש להביא לישיבת המועצה רק את האישור על הגשת התלונה על מנת להמחיש כי אכן הוגשה תלונה.
באישור לא כתוב ממילא שמו של התובע.
גל סגל טוען, כי ראש העיר בן ביקש ממנו להביא את התלונה עצמה והוא מילא אחר בקשתו, אך טען כי לא חולקה התלונה לאף אחד, ולא הוקרא דבר ביחס לתובע.
נתן ארן שהיה בעבר ראש לשכת ראש העיר אשר תמך בטענתו של מר גל סגל ולפיה כן הובא עותק של התלונה לישיבה, ציין כי בכל הנוגע לתובע (או לחברת נוייה – שקשורה לבתו של התובע) לא הוקרא דבר באותה ישיבה (עמ' 13 לפרוטוקול). לא הוקרא דבר באותה ישיבה (עמ' 123 לפרוטוקול).
מר ארן הוא עד אשר נמצא בעימות משפטי עם ראש העיר והעירייה.
מר ארן תבע אותו בביה"ד האזורי לעבודה בת"א ב- עב' 11182/06 ותביעתו נדחתה ביום 10/12/07.

למרות אותו עימות משפטי, לא תמך מר ארן בעדותו בפני בגרסתו של מר עוזי מאיר ולפיה התלונה חולקה בישיבת המועצה, ולגרסתו חוברת התלונה הובאה לא על מנת שבן דוד "יחלק אותה" אלא "כדי לחזק את דבריו בטיעונו מול עוזי מאיר" וכן השיב לשאלה:
"ש. אני מבין שהוא הביא את התלונה כדי להוכיח שהתלונה והטענות שהוא טוען כנגד מי שלא יהיה היא נכונה". את התשובה: **"אני מניח הוא רצה לאושש את דבריו שהוא הגיש תלונה והנה התלונה. הוא רצה להראות שהוא לא משחק ואם הוא מתלונן הוא מראה שהנה התלונה".**
מר ארן אף אישר כי אף עיתונאי לא קיבל באותה ישיבה את חוברת התלונה.

מר שלמה בקשי, אשר העיד מטעם התובע אישר, כי הוא לא זוכר שבאותה ישיבה נקב שמו של התובע (עמ' 24 שורה 20 לפרוטוקול).
מר בקשי אשר כיהן אף הוא בעבר כראש העיר ואף הוא מוזכר באותה תלונה אישר בחקירתו הנגדית, כי לא ראה את גל סגל מחלק את התלונה.
וכעדותו: **"האם בזמנים הרלוונטיים ראית את מר גל סגל מפיץ את התלונה בכל דרך"** השיב: **"לא"**. (עמ' 22 שורות 28 – 29 לפרוטוקול).
כמו כן אישר פעם נוספת, כי הוא לא ראה אם גל סגל חילק את התלונה, אם לאו והעריך כי גל סגל לא חילק את התלונה (עמ' 24 שורות 2 – 4 לפרוטוקול).

(9) שוכנעתי, כי חלק מהעדים, שהם חברי מועצה לא כל כך מבינים מה ההבדל בין "אישור על הגשת תלונה" לבין חוברת התלונה עצמה, ולמעט מר עוזי מאיר שטען, כי חולקו "ניירות" לנוכחים באותה ישיבה, איש לא טען כך. גם הגב' סויסה, אשר העידה מטעם התובע, העידה כי היא לא נכחה באותה ישיבה עד סופה ולא ראתה שהתלונה מחולקת לנוכחים (עמ' 31 שורות 20 – 21 לפרוטוקול), מר

בקשי העיד כי הוא לא זוכר שהיא נכחה כלל באותה ישיבה (עמ' 23 שורות 5 – 7 לפרוטוקול) ומר סגל העיד, כי היא כלל לא נכחה באותה ישיבה. לא שוכנעתי מעדותה, כי היא אכן ראתה שהתלונה מחולקת וכדבריה:

"... אני רק שמעתי את ראש העיר צועק לו שיחלק ויצלם. פיזית לא ראיתי את גל סגל מחלק". (עמ' 37 שורה 26), וגם מר בקשי שהעיד מטעם התובע אישר, כי לא זוכר שראש העיר באותה ישיבה נקב בשמו של התובע (עמ' 24 שורה 20 לפרוטוקול).

ממכלול כל העדויות עולה, כי החוברת של התלונה לא חולקה לנוכחים באותה ישיבה וכי שמו של התובע לא הוזכר כלל באותה ישיבה.

16. האם הופצה התלונה לעיתונאים?

(א) הנתבעים הכחישו את הטענה ולפיה הפיצו את חוברת התלונה לעיתונאים, והעיתונאית רחל יונה, אשר נכחה בישיבת מועצת העיר העידה, כי לא קיבלה את חוברת התלונה.

(ב) ב"כ התובע טען, כי הנתבעים הפיצו את התלונה למערכת התוכנית בולדוג ולעיתונאי קלמן ליבסקינד.

(ג) אין חולק על כך, שהתובע, אשר מצא לנכון להעיד מטעמו שבעה עדים, לא ביקש לזמן לעדות איש ממערכת התוכנית בולדוג או את העיתונאי קלמן ליבסקינד, וזאת עד שהסתיימו ישיבות ההוכחות.

(ד) כאשר נשאל התובע בחקירתו הנגדית, מדוע הוא לא זימן לעדות את מר קלמן ליבסקינד, הוא השיב: "הוא לא מופיע בכתב התביעה, ואתה סתם שואל שאלות מבלי לבדוק". (עמ' 46 שורה 2 לפרוטוקול).

כאשר נשאל, מדוע לא זימן לעדות מישהו ממערכת התוכנית בולדוג על מנת להוכיח את הטענה שלו לגביה, הוא ציין: שבתו נתבקשה על ידי מערכת בולדוג להגיב לחוברת התלונה על ידי תחקירנית מהתוכנית בולדוג וציין, כי "אני לא צריך לזמן עדים של בולדוג". (עמ' 46 שורות 6 – 8 לפרוטוקול).

(ה) חקירתו הנגדית של מר זוהר - התובע התקיימה ביום 21/2/07. באותה ישיבה לא הסתיר ב"כ הנתבע 3 את העובדה שהוא מייחס חשיבות לכך שהתובע נמנע מלזמן לעדות את תחקירני התוכנית בולדוג ואת העיתונאי קלמן ליבסקינד (ראה עמ' 36 לפרוטוקול). התקיימו ישיבות הוכחות נוספות בחודש אוקטובר 2007 ובחודש ינואר 2008. נקבעו מועדים להגשת סיכומים ורק ביום 11/2/08 הגיש ב"כ התובע במסגרת [בש"א 154154/08](#) "בקשה דחופה למתן עדות הזמה והארכת מועד להגשת סיכומים". בבקשה נטען כי בשיחה של התובע עם מר קלמן ליבסקינד, אישר מר ליבסקינד כי חוברת התלונה נמסרה לידיו באמצעות חבר של מר בן דוד, מר אילן קטיעי. לאחר שקיבלתי את תגובות ב"כ הצדדים דחיתי את הבקשה לשמיעת עדותו של מר ליבסקינד לעדות הזמה. הרי לא היתה צריכה להיות כל סיבה שתמנע ממר ליבסקינד להעיד במסגרת עדויות התביעה עוד בטרם נשמעו עדי הנתבעים וזאת גם אם לא היה ברצונו של מר ליבסקינד להגיש תצהיר עדות ראשית. מכוח תקנה 168 [לתקסד"א](#) התשמ"ד – 1984, ניתן להגיש בקשה לזימון עדים אשר לא מסכימים להגיש תצהירי עדות ראשית בתיק, וב"כ התובעים לא מצא לנכון לבקש זימוןם של אותם עדים. הטענה ולפיה חוברת התלונה נמסרה למר ליבסקינד היתה ידועה עוד בשלב של כתבי הטענות, ובוודאי היתה ידועה לאחר ישיבת ההוכחות הראשונה שבמסגרתה העיד התובע. אם כך, איזו הצדקה היתה לזמן את מר ליבסקינד לצורך "עדות מפריכה", הרי לא מדובר כלל בעדות מפריכה.

הנתבעים הכחישו לאורך כל הדרך את עניין מסירת התלונה למר ליבסקינד. אם כך, כיצד ניתן לקרוא לעדותו כעדות הזמה / ראייה מפריכה? למותר לציין, כי גם לא הובאה כל ראייה לכך שהנתבעים מסרו העתק התלונה לתוכנית "בולדוג".

17. **לסיכום עניין זה:**

משלא הוכח עצם הפרסום, אין כלל צורך לבדוק, אם עומדות לנתבעים טענות הגנה – תום לב, אמת דיברתי וכיוצ"ב.

לא ברור, כיצד חשב התובע שתביעה זו תטהר את שמו.

הוגשה תלונה למשטרה. תפקידה של המשטרה לחקור את התלונה, ואם אין ממש בתלונה אזי נסגר התיק מחמת חוסר אשמה / העדר ראיות מספיקות / חוסר עניין לציבור ועוד.

ככלל, אין מקום שבתביעה האזרחית דגן, ייערך בירור אם התלונה מבססת חשד נגד התובע או שמא היא מופרכת ואין בה מאום.

סעיף 15 (8) לחוק איסור לשון הרע נועד למנוע בירור שכזה ואין סיבה במקרה דגן שלא להחיל את הוראות הסעיף בענייננו.

18. באשר לתביעה נגד מר גל סגל:

התובע לא הוכיח עילת תביעה נגד הנתבע 2.

כאשר מבקש התובע להוכיח שהתלונה נערכה גם ע"י הנתבע 2 הוא ניתלה בעדותו של הנתבע 1 (ראה סעיפים 409 – 410 לסיכומי ב"כ התובע).

אותו נתבע, אשר לטענתו "משקר וכל עדיו משקרים" (ראה סעיף 414 לסיכומי ב"כ התובע).

הנתבע 2 טען, כי הוא לא הכין את התלונה ורק הגיש אותה במשטרה.

יש לזכור, כי הנתבע 2 היה דובר העירייה ומטבע הדברים – דובר של גוף מסוים אינו אמור להיות הגורם הרלוונטי אשר יטפל בהכנת תלונות למשטרה מטעם אותו גוף.

תפקידו לדבר את אותו גוף, ועבודת דוברות, מעצם טיבה וטבעה לא כוללת הכנת תלונות למשטרה. (ולא הוכח בפני אחרת).

מר סגל ומר בן דוד העידו עדות סותרת באשר לסוג המסמך שכן הובא לשיבת מועצת היער, אך היתה תמימות דעים ביניהם שהתלונה לא חולקה וכי לא הוקראו הקטעים המתייחסים לתובע.

מר סגל אישר בעדותו, כי עד אשר קיבל את התביעה דגן הוא כלל לא ידע מי הוא התובע.

נודע לו על התביעה מעיתונאים שהתקשרו אליו לאחר שהם קיבלו את התביעה (עוד לפניו), ורק לאחר מכן נודע לו מי הוא בכלל התובע. (מר סגל חשב כי מדובר בעו"ד אשר נושא שם זהה לשם של התובע).

אף ב"כ התובע לא סבר בפועל כי חבותו של מר סגל היא חברת מלאה, וציין בסעיפים 416 – 417 לסיכומים:

"416. לכן הוכח דבר חבותו. לא מן הנמנע לערוך "מדרג" במובן זה שנכון הוא כי הוא "רק ביצע הוראה" של מי שהוא ממונה עליו, ובוודאי גודל אחריותו אינו כגודל אחריותו של נתבע

1.

417. אבל: מנתבע 2, שהיה בכיר בעירייה, דובר ראש העיר, מצופה ונדרש היה להפעיל שיקול דעת לנוכח מה שהם רואים כ"הוראה בלתי חוקית בעליל" שניתנה לו שבגינה אף עליו לשאת באחריות משפטית מלפני כבוד בית משפט נכבד זה כפי חלקו".

לא הוכח כי בוצע דבר בלתי חוקי בעליל ע"י מר סגל וממילא לא הוכח כי חילק עותקים מהתלונה ולפיכך דין התביעה נגדו להידחות.

19. נוכח מסקנותיי דלעיל, ממילא, גם לא קיימת עילת תביעה נגד הנתבעת 3 בגין פרסום לשון הרע.

20. **באשר לעוולת הנגישה והפרת חובה חקוקה:**

סעיף 60 [לפקודת הנזיקין](#) [נוסח חדש] קובע:

נגישה היא פתיחתו או המשכתו של הליך נפל – למעשה, ובזדון, ובלי סיבה סבירה ומסתברת – נגד אדם, בפלילים או בפשיטת רגל או בפירוק, וההליך חיבל באשראי שלו או בשמו הטוב או סיכן את חירותו, ונסתיים לטובתו, אם היה ההליך עשוי להסתיים כך; אך לא תוגש תובענה נגד אדם על נגישה רק משום שמסר ידיעות לרשות מוסמכת שפתחה בהליכים".

יסודותיה של העוולה הם כדלקמן:

- (1) פתיחתו או המשכתו של ההליך (בפלילים, בפשיטת רגל או בפירוק).
 - (2) בזדון ובלי סיבה סבירה ומסתברת.
 - (3) ההליך הסתיים לטובתו של האדם שנגדו נפתח.
 - (4) ההליך חיבל באשראי של האיש שנגדו נפתח, או בשמו הטוב או סיכן את חירותו. יסודות העוולה הינם מצטברים והנטל להוכיחם מוטל על התובע.
- לעניין זה ראה: [ת"א \(י-ם\) 2441/89 יהושע קוק נגד פלביו סקאלר](#), פ"מ כרך תשנ"ב, חלק רביעי, 3 בעמ' 27.

במקרה שלפנינו הנתבעים לא פתחו בהליך פלילי נגד התובע והוגשה תלונה למשטרה, אשר נכנסת לסיפא של סעיף 60 [לפקודת הנזיקין](#).

התלונה עדיין לא התבררה כך שלא ניתן להגיע למסקנה ולפיה ההליך הסתיים לטובתו של האדם שנגדו נפתח וממילא מטעמים אלו, לא ניתן לקבוע כי התקיימו היסודות של עוולת הנגישה.

כמו כן לא הוכח כי הנתבעים או מי מהם הפרו חובה חקוקה כמשמעותה בסעיף 63 [לפקודת הנזיקין](#) [נוסח חדש].

התלונה עדיין לא התבררה כאמור לעיל, כך שעדיין לא ניתן להגיע למסקנה ולפיה מדובר בתלונה כוזבת אשר יכולה להקים את יסודות סעיף 243 [לחוק העונשין](#) וכבר מטעם זה גם דין טענות אלו להידחות.

21. בשולי הדברים אתייחס בקצרה לטענות התובע אשר מופנות כלפי.
 ב"כ התובע הקדיש בסיכומיו פרק שלם שכותרתו: "אנו מביאים ומביעים את רחשי ליבו של התובע באשר לבית משפט ושורת החלטות שגויות אשר ניתנו בעניינו ולרעתו – ומבוקש כי ישונו בפסק הדין" (עמ' 17 – 24 לסיכומי ב"כ התובע) ובין היתר ביקש ב"כ התובע ליידע אותי באמור במקומות שונים בתנ"ך ובדברי הפרשנים באשר לסגולות הנדרשות משופטים תוך ציון "אנו תקווה כי כבוד בית משפט ישפוט משפט צדק ולא יכיר פנים במשפט כי המשפט לאלוהים הוא".
 השגות על החלטות שנתתי ממילא יידונו על ידי ערכאת הערעור אם ב"כ התובע ימצא לנכון להגיש ערעור על פסק הדין.
 אם התובע או בא כוחו סברו, שהיתה קיימת עילת פסלות כלשהי המונעת ממני לדון בתיק זה ממילא היה עליהם להגיש בקשה מתאימה והבקשה היתה נשקלת לגופה.
 הבאת מובאות בסיכומים באשר לצורך בעשיית משפט צדק מתוך מטרה ולפיה המותב אשר שומע את התיק יבין, שעליו לעשות משפט צדק, שכן ככל הנראה התובע או בא כוחו חושבים שאין זה מובן מאליו, איננה מעשה ראוי ואסתפק בכך.

22. לסיכום:

- (א) לאור האמור לעיל דין התביעה להידחות.
- (ב) התובע ישא בהוצאות כל נתבע ושכ"ט עו"ד בסך 15,000 ₪ + מע"מ (סה"כ 45,000 ₪ + מע"מ).
- (ג) המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.
 ניתנה היום, כ"ט בניסן, תשס"ט (23 באפריל 2009), בהעדר הצדדים.

אביגיל כהן 54678313-42003/05

אביגיל כהן, שופטת

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה